

taler sig stærkt fra et protektionistisk Standpunkt; men jeg tror, at det skal vise sig, at Frihandelen har baaret bedre Frugter for Landenes Udvikling end noget som helst andet System for Landenes Udvikling. — Jeg skal nu vende mig til den erede Finansminister, og jeg er naturligvis omtrent paa alle Punkter uenig med ham; men jeg haaber, at naar mit Standpunkt kommer til at foreligge lige over for hans, vil det af ham selv blive forstaaet, vurderet og taget under Overveelse. Med Hensyn til den almindelige Toldnedsættelse har den erede Minister ganske vist Ret i, at man meget godt kan tænke sig en Omordning af Toldpositionerne uden at foretage nogen Toldreduktion, og det har ganske vist kunnet give Anledning til nogen Misforstaaelse, naar jeg har talt om, at man ikke ved at tage en Position frem maa forlange en saa stor Nedsættelse, at man derved forrykker de andre Positioners Ret. Det glæder mig, at den erede Minister ikke var imod en Toldforandring, men kun imod en Toldnedsættelse; thi jeg antager, at den erede Minister derved mener en Forandring, der kommer Retfærdigheden saa nær som mulig. Den erede Minister anførte en Grund imod et af mine Forslag, som man dog sjældent benytter — den erede Minister indrømmede det selv — nemlig en taktisk Grund. Det var nemlig en taktisk Grund, naar han mente, at, naar han nu havde noget Mere her, vilde han ved de andre Told-Positioner ikke kunne Luffe Kommen til og sige: I faae Ingenting. Jeg antager, at den erede Minister er en saa god Taktiker, at han vel vil kunne forsvare sin Lomme, uagtet han tillige fortaar at aabne den for et retfærdigt Forlangende. Man vil neppe sige til den erede Minister: Du har her paa en retfærdig Maade faaet 80,000 Kroner, og derfor faar Du nu ikke Andet. Jeg troede oprigtigt talt, at det var en lille Spøge, der ganske vist kunde gjøre Indtryk, det blev fremsat som en saadan, og kunde derfor heller ikke opfattes anderledes. Jeg tror nemlig, at det maa være en Spøge, naar den erede Minister udtalte, at han, for at han ikke senere skulde komme til at give Pengene tilbage, ikke vilde forlange for Meget. Jeg tror ikke, at den har anden Betydning her i Salen udenfor den, at den er kommen fra en af os Alle høit æret og anset og overordentlig indflydelsesrig Finansminister. Jeg maa nemlig fastholde, at Sagen forholder sig meget forskelligt fra, hvad den erede Minister sagde. Det har maaste nogen Banskilighed at kjende denne Position fra de andre Sukkere i de allerfjæreste Nuancer, men derom er

der jo ikke Spørgsmaal nu. Det forekommer mig imidlertid, at den erede Finansminister ikke paa nogen Maade kom ind derpaa, og jeg tilstaar, at jeg føler mig tiltalt deraf, thi jeg veed, at den høitagtede Minister ikke holder af at begive sig ind paa et Gebet, hvor han ikke er fuldstændig sikker paa at slaa sin Modstander; og det er dog mærkverdigt, at Ministeren ikke kom ind paa den store Forøgelse i Fortoldning, der har fundet Sted paa Sukker imellem 15 og 19, medens Toldbloven af 1871 bestod. Jeg beder undskyldt, at jeg maa gjentage det, men man er nødsaget til at gjentage, naar man vil have Ret, om endog det, man har sagt, ikke er blevet modbevist: Denne overordentlige Position er steget faaledes, at Raffinadørerne ifølge en skriftlig Meddelelse, som er bleven uddelt til Medlemmer af det forrige Aar her i Thinget nedsatte Sukkerudvalg, nu have forbrugt Halvdelen af de Sukkere, de overhovedet forbruge, af Kvalitet 15 til 19; det er blevet godtgjort med Tal, der ikke kunne bestrides, og som jeg vil forelægge Dokumenter for naar som helst og for Hvem som helst der ønsker det. Den er steget til det Halve, og Sukkere, der bruges direkte til Konsum, ere ligeoverfor denne vanskelige Position ogsaa steget betydeligt i Indførelseskvantum. Denne Positions Bestaaen eller Ikke-Bestaaen gjør en Forskjel for Statskassen af 80,000 Kr. Nu siger den høit erede Finansminister, at jeg stiller for store Krav til hans Energi, naar jeg tror, at han ved ministeriel Strenghed kan kommandere Folk til at erhverve Kjendskab i den omtalte Retning. Jeg tror imidlertid ikke, at det er saa vanskeligt at lære dem Noget. Vi have — jeg erindrer ikke, om det var i en tidligere Finanslov eller i anden Lov, — vedtaget at lade nogle af Indenrigsministeriets Embedsmænd reise for at faae Noget at se af, hvad der foregaar paa andre Steder. Jeg mener, at 8—10,000 Kr. af de 80,000 Kr. vare ganske overordentlig godt anvendte til at sende nogle overordnede Toldembedsmænd ud for at se at faae at vide, hvad disse Muskovadoartikler ere, som hele Verden kender, men navnlig for at se, hvorledes det gaar med disse Sukkere fra Nr. 15—19, og den erede Minister havde ogsaa det samme Argument, at det kunde have nogen Betydning at faae at vide, hvad andre Lande gjøre i saa Henseende. Jeg tillader mig at forandre Adjektivet fra „nogen“ til „ganske overordentlig megen“. Jeg har selv antydet i Betænkningen, at jeg ønskede at gaa videre. De tidligere omtalte 4 Stater have nemlig Positioner, der svare ganske